

За перевалом болів і досад,
За рядом зрад, що тяли серце чуле,
Не треба повертатися назад,
Не треба озиратись на минуле.

Нехай стоїть, як дальній ожеред,
Ховаючи самообмани й хиби.
Орач за плугом дивиться вперед,
Від цілини відважуючи скиби.

Впадуть на орінь зерна новизни.
Але, яка б не слалась даль розлога,
Немає поля тільки з борозни,
З одної смуги. Поле — не дорога.

Зійдуть з душі закови ожелед,
Забуде серце біль і зраду друга.
Орач за плугом дивиться вперед,
Та скраю поля повертає плуга.

Міняє напрям гостре чересло —
І борозна уже новозначима:
І давній смуток, і добро, і зло,
І все минуле знов перед очима.

1984

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

